

ATLIHAN'DA BİR OZAN

Yaklaşık 30 yıl önce Kelebek Gazetesinde Ümit Yaşar Oğuzcan'ın Seçtiği Sizin Şiirleriniz” köşesinde yazdığımız şiirlerden kaynaklanan bir gönül yarasına ilaç için Kırşehir'e gitmişim. Serde o zamanlar şairlik! olunca Kırşehir'de de şimdi ismini hatırlayamadığım bir iki mahalle gazetenin kültür sanat sayfasında şiirlerim yayınlıyordu. Kırşehirli Aşık Boyacı (Hüseyin Canıtez)i de bu gazetelerdeki şiirleri ile tanıyordum. Her şehrin kendi çapında ozanları vardır; kimisi tanınmış, kimisi de kendi kabuğuna çekilerek yaşamış ve konup göçmüştür yalan dünyadan.

Kırşehirli bir ozan geldi geçti Hem de ne ozandı. Mızrap tutan parmaklarıyla aynı zamanda fırça tutan bir hattattı Aşık Boyacı. Aşık Veysel'den bahsetti. “Yanında bir çocuk omzunda sazla Kırşehir'e gelir kahve kahve dolaşarak türkü söyler, yanındaki çocuk da para toplardı. Ben de ona heveslenirdim ama bu şekilde geçim etmeyi kendime yediremediğimden camilerde hat yaparak ekmeğimi çıkarıyorum” demişti.

Eskiden Anadolu'da pazarlarda ya da kalabalık yerlerde boyunlarında bir teyple gezen destan satıcıları vardı. Bir olay üzerine yazılan destan; ya yazan ya da sesi güzel birisi tarafından kasete okunduğu gibi iki yada dört sayfa şeklinde matbu hale getirilerek satılırdı. Satıcı kalabalık bir yere durup teybin düğmesine basar, daha destan bitmeden sesi kısıp “Çocuklarını bir kazada kaybeden acılı babanın destanı 50 kuruş” diye bağırdı. İsterseniz bu destanın bir iki kıtasını da bir burada irticalen söyleyelim.

*Zalım gamyon Jipi yardan uçurdu
Bir solukta canı tenden göçürdü
Ecel şerbetini erken içirdi
Bu acıya dayanacak gücüm yok*

*Çocuklarım daha emlik kuzuydu
Onlar benim ekmeğimin tuzuydu
Allah'ım bu nasıl kara yazıydı
Bu acıya dayanacak gücüm yok*

Atlıhan, Odunpazarı'nda bir zamanların Eskişehir'e çalışmaya gelen ya da çerçilerin konakladıkları önemli bir mekânmiş. Yıllarca kaderine terk edilen bu metruk han 2007 yılında orijinaline uygun restore edilerek gümüş işlemecilerin, lületaş ustalarının mekânı olan bir çarşı haline getirildi. Geniş bir avlusu olan bu mekânı çeşitli kültür sanat etkinlikleri ile canlı

tutan şehremini şair Sakallı'ya da teşekkür etmemek olmaz. Eskişehir'e yolu düşen bu çarşıya uğramadan geçiyorsa aşk olsun.

On yıldır görmediğim bir dostum ansızın çıkıp geldi. "Ben Said" dedi. Kucaklaştık. Benim kafamda Said Türkoğlu olunca ve karşımdaki Said'in saçlarının kendisini terk ettiğini de görünce bir an şaşırdım. Memleket memleket geze geze saçlarından uzaklaşmışsın dedim. Arkadaş da şaşırdı ben de şaşırdım. "Ben Adana'da Mustafa Evren ile birlikte çalışan Said" deyince kafam iyice allak bullak oldu. Bu Said de o Said kadar güzel insandı vesselam.

Yanında bir arkadaşı daha vardı, bir çay içimlik zamanları olduğunu söylediler. En güzel çay da Atlıhan'da içilir. Çaylarımızı içtik vedalaşacağımız sırada yukarıda resmini gördüğünüz ozan çıka geldi. Sirtında sazı elinde bir kara kutu şeklinde bir bavul. Bavulda bir ses yayın cihazı çıktı. Sazı köyneğinden çıkardı, aparatları cihaza, saza takıp yaka mikrofonunu da takarken misafirler bir çay daha içelim dediler.

"Değerli misafirler hanın sorumlusundan izin aldım. Bu garip ozan Kırşehir'den kalkıp buralara geldi, size birkaç türkü okuyacağım hoşunuza giderse bu gardaşınıza gönlünüzden ne koparsa yardımda bulunursanız memnun olurum" dedi. Dokundu sazın tellerine. Bir türkü, bir türkü derken arkasında isteklerde bulunmaya başladık. Ozan dükkânların kapılarında kendisini dinleyenlere şapkasını uzattı en son bizim yanımıza geldi. Hüzünlendik, efkârlandık Ozan ile hatıra fotoğrafları çektirdik. Misafirlerimle vedalaştım. Ozan'a kartımı verdim, bir daha Eskişehir'e yolu düştüğünde beklediğimi söyledim. Adı neydi unuttum. Yolu bir daha buralara düşer mi bilmiyorum.

Atlıhan'da ozan geçti peh peh...